

ŠAPAT LAGANOG I BLAGOG LAHORA

19. nedjelja kroz godinu, A

Kako li gorka znadu biti naša ljudska razočaranja. Evo. Roditelj je u svoje dijete uložio toliko vremena, toliko snage, toliko srca, toliko poleta. I onda se dogodi da učenici, odnosno djeca to uopće ne cijene, nego žive neki svoj život. Turobno je i veoma tjeskobno stanje kad se čovjeku učini da toliki njegovi napori, da, i čitav njegov život kao da su prošli utaman. To se upravo dogodilo proroku Iliji. Naime, prorok nam je Ilija osobito drago nadahnuće. U našem je kalendaru on jedini starozavjetni lik kojega častimo kao svetog. Za naše pojmove je doista strahovit. Revnovao je za Jahvu Gospoda, što znači da je cijelog sebe, sve svoje sposobnosti, sav svoj život uložio u obranu pravog bogoštovlja. Da bi narod potaknuo na obraćenje, dao je pobiti četiri stotine baalovih, krivobožačkih svećenika. Pokazao se silnim u svojim čudesima. Na njegovu molitvu je zavladala suša preko tri godine. On je izmolio oganj s neba koji je spalio žrtvu na žrtveniku. On je u život vratio mrtvog dječaka. I što je bio rezultat svega toga? Silni i strašni Jahve, njegov Bog, dopustio je da on, Ilija, mora bježati od svojih neprijatelja. Je li ga Bog ostavio? Je li se to Bog pokazao slabim. I sada, dok u pustinji čeka na Božju objavu, Ilija sprema svoju žalopojku, svoj prijekor Bogu.

Znademo kako je završilo. Protutnjao je strahoviti potres, digla se strašna oluja, uzdigao se strahoviti oganj, ali Jahve Gospodin nije bio ni u ognju, ni u oluji, ni u potresu. Tek kad je začuo šapat blagog i tihog lahora Ilija je spoznao da to Jahve prolazi.

Svaka nam riječ ovdje govori. Što je Ilija čuo? Kao prvo, *šapat*. Istina je da je Bog znao govoriti i kroz gromove (na Sinaju) i kroz silne znakove (prijelaz preko Crvenog mora), ali je ponajviše progovarao ljudskom srcu u tišini. Takav je bio poziv Mojsija, takav je bio izbor Davida. U tišini je Marija izrekla svoj “Neka mi bude”. U tišini i samoći umiranja na križu te u tišini jutarnje zore uskrsnuća Krist nas je spasio. Šapat je Božja ljubav, Božja nježnost, Božje spasenje koje nastaje i rađa se u srcu.

Kakav je lahor Ilija čuo? Bio je to šapat *laganog* lahora. Laganog i nenasilnog. Laganog koji čeka pravi trenutak, koji ne vrši nasilje nad ljudskom slobodom. Kao kad majka nastoji ne uplašiti svoje dojenče nekim naglim pokretima, kao što ga umiruje laganim njihanjem i milovanjima, tako je Bog nježan prema nama. Pomislimo, u ona Ilijina “tvrda” vremena evo slike Boga koji *lagano* postupi!

Božji je lahor konačno bio *blag*. Ne sudi Bog čovjeka po nesmiljenoj pravednosti, nego po svojoj blagosti i po svojoj ljubavi. Koliko li je puta Isus pokazao svoju blagost i svoju strpljivost prema javnim grešnicima, pa i prema svojim apostolima u njihovim ljudskim slabostima!

Može Bog nastupati i u ognju i u potresu i u vihoru. On radije izabire lahor. Jer sve što je strašno, ima svoje djelovanje dok traje prijetnja. Naprotiv, ono što osvaja blagošću lahora ostaje. Tako se Isusova blagost i u današnjem evanđelju u očituje strpljivosti i u pruženoj ruci Petru koji se utapa.

Božji je nastup “šapat laganog i blagog lahora”. A moj? Kad ću shvatiti da sam stvoren na sliku Božju, a Kristovim otkupljenjem uzdignut u Božju obitelj. Ponašam li se “božanski” ili na drugačiji način. Recimo opet onu jednostavnu a mudru molitvu: “Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svojem!”

Zvonko Pažin